

V égzetjel 14. fejezet

Ariana, kedd 01 j únius 2021 - 18:49:34

14.

Hov á?

Nem tudom. Tal án & Megforgatom a gy qr qt az ujjamon. Tegnap óta azon gondolkodom, hogy nem v életlen ül került az ujjunkra. Ak ár h ányszor valami m ágikus t árgy felbukkan, annak kifejezett oka és c élja van. B ízzuk r á?

A gy qr qre?

Rhys csak egy pillanatig t qnik meglepettnek, de hamar átlend ül rajta. Egyre t öbbsz ör érzem azt, hogy se nem csod álkozik a minket k ör ülve Q egyre furcs ább és furcs ább dolgokon, se nem g örd ít akad ályt a V égzet útj ába. Valahol az utunk sor án mintha megtanult volna hinni benne. Az is lehet, hogy bennem, és tal án naiv vagyok, de ez megmelengeti a sz ívem.

Igen.

J ól van.

Rhys át ölel, a v államra teszi az áll át, mik özben én lehunyom a szemem, és koncentr álok. Érzem magunk k ör ül az örv ény, alig h ívom, m áris j ön, tal án kezdek rutint szerezni benne. Persze m ég nem tudom, merre vet, úgyhogy ez tal án buta gondolat.

Sokkal kev ésb é megterhel Q így, hogy egy ütt csin áljuk. Rhys érint ése biztons ágot ad, azon k ív n émi önbizalmat is, mert tudom, hogy k épes vagyok uralni a kaput. Legal ábbis nagyon hiszek abban, hogy oda megy ünk, ahov á menn ünk kell.

A h ó és a hamu beter ít, sz éd ül ök t Qle, z árt pill áim m ög ött is l átom az örv ényl és üket. Azt án Rhys mag ával r ánt, a szememnek pedig kell n éh ány nagyon hosszú pillanat, m íg hozz ászokik az er Qs napf ényhez. A t ó k ör ül a f ák meg óvtak t Qle, de ny ílt terepre érkez t ünk, itt nincs menekv és. Mintha sokkal melegebb lenne.

Te tudod, hol vagyunk? k érdezem Rhyst, h átha neki van ötlete.

Ennyib Ql nem.

Kí f újom magam, és sz étn ézek. A talaj homokos, a t ávolban szik ár hegyek magasodnak, k özel s t ávol semmi b úv óhely.

Kicsit tartok t Qle, hogy elevenen meg fogunk f Qni, mire bes öt étedik.

Rhys vizet ny út fel ém. Nagyot kortyolok bel Qle, igyekszem lecsillap ítani az elm ém, azt án le ül ök a f öldre, és leteszem a tenyerem. Miel Qtt m ég belem élyedn ék a k örn ék tanulmányoz ás ában, átsuhan rajtam egy gondolat. Felnevetek.

Mi az?

Tal án ez az els Q, hogy nem azonnal a baj fogad jegyzem meg, és Rhysre mosolygok. Kuncog, de az ért sebesen k ör ül n éz, mintha att ól tartana, elhamarkodom a kijelent ést. Jogos a f élelme, mert t ényleg kiv ételes alkalomnak t qnik. Ez úttal nehezen boldogulok. Hatalmas r éteg homok al á kell lehatolnom, m ár att ól f élek, sehol semmi v íz nincs, és hamarosan itt pusztulunk, amikor a f öld m ély én megmoccan valami. M ár rutinosan vetem t érk épre, amit l átok, Rhys pedig h ümmög felettem, a hangja egyre t ávolibb.

Nem hittem volna, hogy meg lehet fagyasztani egy sivatagot, de úgy l átszik, rosszul ít élttem meg a lehet Qs ékeket. Feln ézek. Hatalmas t ábl ában bor ítja j ég a homokot, érezhet Qen nem tart ósan, de Rhysnek igaza van, így is leny qg öz Q.

Ez m ár seg ít? b ök ök a sebt ében összedobott rajzra. Rhys tan ácsztalanul r ázza a fej ét.

Elter ül ök. B ár kipihenten indultam neki az útnak, a kapu lesz ívta az energi ám j ó r ész ét, és ez a var ázslat sem egyszer q, ha nevezhetem egy által án var ázslatnak. Rhys nem s ürget, engedi, hogy kicsit kí f újjam magam, de amint kinyitom a

szemem, már nyújtja is a kezét, hogy felsegítsen.

Aggaszt a nyílt terep.

Ráhagyom.

Merre?

Nem tudom ismeri el, de azért lép egyet az egyik irányba. Felszisszen, és meglepetten mered a csuklójára.

Egyből rájövök, mi történt. A karkötő jelzi az utat. Ez határozottan feldob, addig kisérletezünk, míg jóváhagyóan semmit sem reagál. Emlékszem, amikor Rhys még butaságnak hitte az egészét, most viszont mintha megsefordulna a fejében, hogy ellenszegüljön. Vidáman sétálgat mellettem, lopva újra és újra rám sandít, míg végül megunom, és elkapom egy hosszú csőre. Nevetve landolok a hátamon, a homok felkavarodik körülöttünk, jut a ruhám alá, minden, csak nem kellemes. Leököm magamról Rhyst, de a neheztelésemet tettetett, ezt Q tudja. Így folytatjuk az utat, évődve, néha csókolózva. Örökké nem történt semmi, senki sem támadt ránk, egyedül a nap sugaraival gyúlik meg a bajunk, de hamarosan eljön a szürkület. Rhys viszont egyre feszültebbé válik, amikor semmi menedéket nem találunk.

Állítólágy sivatagban nagyon lehűléjre osztja meg velem a félelmét.

Akkor gyújtunk tüzet felelem óvatlanul, Rhys azonnal le is teremt érte.

Nyílt terepen? Könyvcsélpont lennénk.

Ránk sötétedik. Bár a hold és a csillagok adnak némi fényt, a láthatási viszonyok így is lelassítanak minket.

Szerencsére egyre közelebb érünk a hegyekhez, bár fogalmunk sincs, ott mi vár ránk. Hiába nem bajba csöppentünk, a kapuim sosem engedik, hogy unatkozzunk, így óvatosak vagyunk. Rhys folyamatosan kíméli az eget is. A lépteink zajt vernek a csendben, így azonnal észreveszem, hogy Rhys megtorpan. Kérdőn fordulok hátra, aztán követem a pillantását, és elakad a lélegzetem. Egy hatalmas árnyat látok, legalábbis amennyire ki tudom venni.

Mit csinálunk? kérdezem. Rhys nem szól, csak leguggol, én pedig követem a példáját. A hasunkra fekszünk, mozdulatlanul, abban reménykedve, a sárkány nem vesz észre minket.

Mennyire látja ő? tuttogom.

Nagyon feleli Rhys hasonló hangerővel. → Méretből ítélve éjszakai lehet. Te talán fekete sárkányként ismered. A hallása is kíváló, úgyhogy &

Megértem, elnémulok, bár nagyon messze áll, kizártnak tartom, hogy meghalljon minket. Oldalra fordulok, így szemmel tudom tartani az eget, és Rhyst is látom. Megkeresem a kezét, összefűzöm az ujjainkat. Hídega bűre, tudom, hogy lassan zavarni fogja az egyre alacsonyabb ávalóhoz közeledésünket.

Igazam lesz. Nem telik sok időbe, míg reszketni kezd, igyekszik kisebbre összehúzni magát, közelebb csúszik hozzám, ösztönösen magához ölelem, próbálom ügyetlenül betakarni a köpenyemmel. Legszívesebben ráadnám, de az túl sok mozgással járna. Hamarosan már ez sem elég. Látom a lélegzetem magam elött, ha így folytatjuk, ki fogunk húzni. A hátamra fordulok, megszámolom a fent suhanó árnyékokat.

Muszájmozgásban lennünk, mielőtt halálra fagyunk mondok ki. Rhys mellettem ingerülten szusszan, de nem felel, szóval igazat ad nekem. Azt még mindig nehezen ismeri el.

Én inkább a csendes halálra fagyást választom leheli végül. Alig hiszem el, amit hallok, mert Rhys sosem adná meg magát harc nélkül.

Komolyan? nézek rá, a dőbbenet kiülhet az arcomra, mert halkan felkuncog.

Nem sok kedvem van hozzá, hogy elevenen szétmarcangoljanak.

Ezzel nem tudok vitatkozni. Lázasan törlöm a fejem a megoldáson, de csak egyetlen jut eszembe.

Megpróbálkozom egy kapuval.

Nem várom meg, míg válaszol, kinyújtom a kezem, koncentrálok. Rhys ujjai rászorulnak az enyémekeire, velem van, ez több, mint bármilyen más. Némi örvénylésen kívül azonban nem történt semmi. Riadtan nyitom ki a szemem.

Nem m qk ödik állapot ítom meg meglepetten. Rhys fölém gördül, a számra szorítja a sajátját, az ereje átsapajtat, olyan intenzitással, hogy legszívesebben lelökнем magamról. Végigüldöm rajta a saját energiám, mire belenyög a csókba.

Újra próbálkozom, ismét sikertelenül. Elkeseredetten engedem le a kezem.

Legalább két dolgot elértünk: szólal meg Rhys. Már nem fádom. És megláttak.

Riadtan pillantok felfelé. Rhys talpra ugrik, felrángat engem is, botladozva futásnak eredünk a sötétben, teljesen élettelenül. Alig teszünk meg pár métert, amikor erőszakos karok ragadnak meg, felkapnak, üvöltve kapálózom a magasban. Átfut az agyamon, hogy harcoljak, de még ha el is érem, hogy a sárkány elengedjen, lezuhannék. Bár kétségkívül kellemesebb halál lenne &

Lehet, hogy Rhys is hasonlóképpen jár, bár Q-tényleg mindent megtesz, hogy szabaduljon. A sárkány azonban meg sem rezzen, így hamarosan Q is feladja.

A hegyek felé repülünk, innen már kivehet Q, hogy a csúcsok között hatalmas, üres tér van, valóságban pedig sárkányfészkek. Hamarabb oda érünk, minthogy bármilyen tervkivonalazódhatna bennem. Kellemetlen sebességgel landolok a homokban, az egész felkavarodik körülöttem, nem kapok tőle levegőt, hiába próbálom eltakarni az orrom és a szám. Percekig tart, míg kipislogom a szememből, attól fázok, megvakít. Körülöttem sárkányüvöltés, várom az elkerülhetetlen véget. Emberi kézagad meg, tudom, hogy Rhys az. Lent tart a homokban, mintha segíthetne, hogy a tényleg maradjak.

Ne mozdulj! rivall rá. Továbbra is szorongatja a karom, már zsibbad az ujjaitól, de ez a legkisebb problémám éppen. Van terved?

Nincs, de még nem ettek meg, szóval ne adjunk okot a támadásra. Egyébként tévedtem, nem éjszarkányok, hanem vörösek. Pk csordában élnek, mint látod – mondja nem túl lelkesen, amit teljesen megértek.

Remélem, nem éhesek – jegyzem meg. Rhys felszusszan mellettem, de végre enged kicsit a szorításán.

Felmérem a terepet, de a sárkányok számolását hamar feladom, túl sokan vannak. Ez nem is csorda, inkább horda. Ami a legmeglepőbb, hogy bár idehoztak, nem is foglalkoznak velünk. Ezt kihasználva leoldom a köpenyem, és Rhysre terítem. Elmosolyodik, magához húz, a vállamra hajítja a fejét. Próbálok arra gondolni, hogy már keveredtünk ki ekkora zűrzavarban Q nem is egyszer, talán most is sikerül.

Vajon mit akarnak?

Fogalmam sincs.

Egy idő után megunom a várakozást. Ismét kapuval próbálkozom, ezúttal nem lepődöm meg, hogy sikertelenül. Így viszont jobb híján más utat keresek, megindulok a hegy mentén, hadda valahol megszakad a láncolat. Most kicsit sajnálom, hogy odafentr Q nem néztem jobban szét, de nem azzal voltam éppen elfoglalva.

Mit csinálsz?

Keresek felelem, mire teljesen szusszanást hallok, így gyorsan pontosítok. Valahol csak ki lehet jutni.

Amint szarnyadnak Q-t.

Rhys felé fordulok, kérdésem vonom fel a szemöldököm.

Mióta szokásod feladni?

Mióta úgy érzem, kivétel a kezemből Q a saját sorsom vágya révén. Ez kikökönt, hosszú pillanatokig csak bámulok rá, érzem a szavait. Nem tudom, elkeseredett-e emiatt, nem merem erre Q faggatni, helyette más irányt vesznek a gondolataim.

Tehát valami dolgunk lehet itt – motyogom magam elé, és most már nem kijárat után kutatok. Rhys szorosan a nyomomban jár, de amikor rászándítok, látom, hogy még csak rám sem néz. Feladom, bármennyire nem akaródzik, muszáj tudnom, mivel győzti magát.

Haragszol?

Mi ért haragudn ék?

Hogy & itt k öt ött ünk ki.

Enn él óvatosabban nem tudom megfogalmazni. Rhys fel ém fordul, majd fels óhajt. Van ebben a hangban n émi lemond ás is, rosszul érzem magam t Qle.

Nem szeretn ém, ha f élre érten éd kezd bele nagyon óvatosan. Szeretek veled lenni. Az elej én a h átam k özep ére sem k ív ántalak, de ezt úgyis tudod. Most neh éz elk épzelnem, hogy nem vagy velem. Azt viszont rosszul viselem, hogy mintha megfosztan ának a szabads ágomt ól. Rosszul t qr öm a l áncokat.

Annyira megd öbbenek, hogy hirtelen sz óhoz sem jutok. Ez r ész ér Ql fel ért egy szerelmi vallom ással, és hi ába r ándul g örcsbe a gyomrom az utols ó mondat át ól, nevets égesen boldog vagyok. Igyekszem elfojtani a mosolyt, mert nem lenne hely énval ó.

Az mi?

Odapillantok, amerre Rhys mutat. K özelebb l épdelek, a sziklafalon egy karcolat sejlik fel, de nem l átom rendesen, am íg arr ébb nem r ángatom az el Qtte terpeszked Q ind ákat. Nincs k önny q dolgom, mert vastag a n öv ény, alul és fel ül is m élyen fut a talajba. Nem is értem, hogy n Qtt ez egy által án ide, de a hegy k ív ül r Ql nem l átsz ó, majdhogynem szab ályos k ör alak ú belsej ét mindenhol ez a s öt étz öld inda futja be. Legal ábbis ennyi r émlik abb ól, amit fentr Ql l áttam, ott pedig nem a n ézel Qd éssel voltam elfoglalva. Az im énti kutakod ás viszont ugyanezt a k épet er Qs íti bennem.

J ó, ez egyre dermeszt Qbb.

Tetszik a sz ó, de nem mondom ki, helyette a mint át b ámulom. Ugyanaz a t qz és j ég kever éke, mint a barlangban, mint a karomon & Ez nem lehet v életlen, de tov ábbra sem tal álom semmi értelm ét.

Van ötleted? faggatom Rhyst, de amikor fel é fordulok, a fej ét r ázza. Erre sz ám ítottam, m égis er Qt vesz rajtam a csal ódotts ág. Hogy valamibe belefojtsam, a mint át rajzolom k örbe az ujjaimmal, nagy gonddal, fogalmam sincs, mikor mosolyodom el, csak ut ólag t qnik fel. Arra gondolok, mintha fontos lenne a szerelm ünk &

Vigy ázz! sz ól r ám Rhys, és megragadja a csukl óm. Ett Ql teljesen egyens úlyomat vesz ítem, nekizuhanok a sziklafalnak, a b Qr öm viszont mintha l ángra kapna ott, ahol Rhys hozz ám ér. A fal felt árul el Qtt ünk, átzuhanunk rajta, majd úgy simul vissza a hely ére, mintha sosem lett volna, teljesen elz árja a f ény marad ék át is. Hal álrá r ém ül ök.

A j égf ény bevil ág ílja a folyos ó egy r ész ét, ahov á ker ült ünk. Rhys arca sejtelmesen dereng fel m ög ötte, n éha m ég mindig meglep, mennyire gyorsan megtanulta a j égnek ezt m ágikus form áj át.

J ól vagy? k érdezi agg ódva, mik özben felseg ít.

Azt hiszem felelem m ég mindig hevesen dobog ó sz ívvel. M égis mi t ört ént? érdekl Qd öm, mert arr ól fogalmam sincs, mi ért ki áltott r ám az el Qbb.

H árom s ár k ány j ött nagy sebess éggel fel énk.

Értem felelem automatikusan, pedig val ój ában pont az ellenkez Qje igaz. Ezzel viszont most nem ér ünk r á foglalkozni, k övetem Rhyst, figyelem, ahogy jelet éget a falba. Ismer Qs a helyzet, így n éh ány l ép és ut án megtorpanok. Lehets éges, hogy &

Mi baj?

A kezemben f ény izzik fel, visszasietek az im énti jelhez, és igazs ág szerint akkor érezn ék csal ódotts ágot, ha nem az t ört ént volna, amire sz ám ítottam. Rhys élesen besz ívja a leveg Qt, amikor r áj ön, mit l át. Vagy ink ább mit nem.

Elt qnik jelenti ki hitetlenkedve, figyelve, ahogy a t áj ékoz ód ási lehet Qs ég ünkét sz ó szerint elnyeli a fal.

M ég egy id Qalag út? k érдем suttogva. Rhys v állat vont, nyugtalanul t úr a haj ába.

Kezd elegend lenni v álaszolja feld últan, és újra megindul. M ár nem foglalkozik azzal, hogy t áj ékoz ód ási pontokat jel ölj ön ki, mindketten tudjuk, hogy semmi értelme nem lenne. Az ijeszt Q az eg észben, hogy nem vagyok r ém ült ett Ql a

gondolattól.

Zsákutcába kerülünk. Döbbszent pislogok az útakadályra, Rhys viszont azonnal visszafordul, siet Qs léptekkel megindul az ellenkező irányba. Alig bírni tartani a tempóját, és akaratlanul is az ugrik be, hogy az idegességét fojtja a gyorsaságba. Az viszont zavar, hogy nem beszél hozzám.

Ismét felfrissít az utunkat, ami lehetetlen kellene, hogy legyen, mert az elől Qbb ennyit nem jöttünk. Rádásul biztos, hogy nem volt itt egy szék anyateteje korábban, arra emlékeznék &

Rhys &

Igen, látom.

Óvatosan közelebb megy, megvizsgálja a halott lényt. Most látom elől Qsz örögzaján kikökönni, furcsa hangulat lengi körbe.

Mintha gyászolna &

Kitépték a szívét.

Azonnal megértem, mi a baja. Mőgé lépek, átölelem, nekem dőlve veszni éhany mély lélegzetet. Végigsimít az elhullott állaton, az ujjai pikkelyeket sodornak le róla. Felszisszenve kapja el a tenyerét, a vére aprópataokban folyik le az ujján. Újabb györfelgazdagodik, nemán pislog rá, mielőtt felfőhajtana.

Add a kezét!

Gondolkodás nélkül teljesítem a kérését. Végigágja a bóröm, beharapom a szájam, a pikkely sokkal élesebb, mint amilyennek látszott. Rádásul még rosszabb, amikor a bórömre csúszik, mintha ráégne, de amint átfut az agyamon, hogy elrántom a kezem, Rhys szorosabban fog rá, mintha megérezné, mire közelednek. Aztán a fájdalom eltűnik, mintha ott sem lett volna.

Én már nem is kérdezek semmit jelenti ki Rhys, majd a másík oldalra pillant. Tűnjünk el innen, amint lehet. Most tudunk kaput nyitni szerinted?

Megmelengeti a szívem a többeszám. Kinyújtom a kezem, Rhys pedig átölel. A másík átfolyik rajtam, elvakít, ez úttal az örvény gyors és erőteljesebb, mint eddig bármikor, kiperéseli a tőd Qmből a levegőt.

[Előző](#)

[Következő](#)